

Ostrovharjevo

srečanje '82

PROGRAM:

Goričane, 18. novembra ob 17. uri v baro-
ročnem dvorcu Goričane
prof. ANTON SIGULIN — RAZSTAVLJA
otvoritev razstave

ženski pevski zbor Rozka Usenik
glasbena šola France Šturm

PIRNICE, 19. novembra ob 19.30 v DPO
Pirniče

A. Fugard: POZDRAVLJEN IN ZBOGOM
Oder treh herojev Pirniče

TACEN, 20. novembra ob 19. uri v Domu
krajanov Tacen
VEČER POEZIJE

Marko Elsner-Grošelj

akustična instrumentalna skupina ARA-
BESKA

Oder mladih treh herojev Pirniče

BUKOVICA — ŠINKOV TURN, 21. no-
vembra ob 16.30 v domu krajanov

J. Kislinger: DEBELE ZGODBE PETRA
FULEŽA

monoigra: Polde Bibič

PIRNICE, 22. novembra ob 16. uri v domu
DPO Pirniče

Boris A. Novak: NEBESNO GLEDALIŠČE

lutkovno gledališče Jože Pengov, Dravljje

PIRNICE, 23. novembra ob 18. uri v domu
DPO Pirniče

Oto Vrhunec-Blaž Ostrovhar: STRAN OD
ZEMLJE NAŠE

Oder treh herojev Pirniče

oš komandant Blaž — Svetje

oš Tine Rožanc — Pirniče

borci škofjeloškega odreda

ob 17.30 PORTRETI REVOLUCIJE, raz-
stavljaja ANDREJ MILITAROV

SORA, 26. novembra ob 19.30 v domu
krajanov Sora

A. Fugard: POZDRAVLJEN IN ZBOGOM

Oder treh herojev Pirniče

ŠIŠKA, 2. decembra ob 17. uri v avli skup-
ščinske stavbe

razstava

ŠIŠKA DRUGAČE ali kakor jo vidi Lado
Jakša

fotografija: LADO JAKŠA

otvoritev: glasbena skupina SONČNA POT

po upokojitvi. Deset mu jih je zagrenilo ne-
rešeno stanovanjsko vprašanje. Z ženo in
dvema majhnima otrokoma jih je preživljal
v brezdomstvu. Mesto, kateremu se je od
prvih dni upora razdaljal z vso svojo preda-
nostjo, zanj ni imelo strehe. Kadar vrag koti
mlade, ne skoti samo enega, težava rodi
novo težavo.

• V gospodarstvu takrat hudo primanj-
kuje izobraženega strokovnega kadra. Pre-
pričan je, da bi mu lahko bil s končano
trgovsko akademijo dobrodošel. Pa se je u-
šel. Več od znanja in uspešnosti velja moč
odločanja vseh vrst malih bogov. »Takrat
se lotiti vprašanja produktivnosti dela, de-
lovne discipline, gospodarnega trošenja
sredstev, odgovornosti, je pomenilo isto kot
postati antisocialistični element in žagati ve-
jo, na kateri sedi. Na vseh ravneh so se
ukvarjali s tem, kako dohodek deliti, ne pa,
kako ga ustvariti. Šele zadnji dve leti se ta
miselnost spreminja. S takimi pogledi ni
bilo težko priti navzkriž z ljudmi odločanja.
Preostalo mu je samo umik z vodilnega me-
sta. Čas je pokazal, kdo je imel takrat prav,
to pa je tudi edino zadoščenje.

• Stabilizacija? Prepričan je, da bo uspe-
la, vendar pod pogojem, če se bomo zanj
zavzeli v vsej državi z enako zavzetostjo.
»Delovni ljudje jo plebiscitarno podpirajo
in so se pripravljani še naprej odrekati,
jasno pa jim je treba povedati, do kdaj.
Prednje je treba razgrniti program uresni-
čevanja stabilizacije z jasnimi cilji za vsako
leto posebej. Vsekakor pa ne bo šlo brez ostre
osebne odgovornosti pred vso javnostjo.«

• Vse, kar misli povedati, pove brez ovinkov.
Njegovi zaključki so logični in takoj
razumljivi. Bika bi znal zgrabiti za roge,
ne za rep. Škoda, si mislim, da so ljudje takih
značajev tako redki. Ivo Osolnik

Ob izidu knjige Franceta Brenka

Hudi časi v - Dravljah

V medzaložniški zbirki Žepne knjige 1982
je Mladinska knjiga izdala ČRNE ZGODBE
Franceta Brenka. Najzanimivejša in najpri-
vlačnejša med temi živo, zanimivo in sliko-
vito napisanimi zgodbami so pisateljeva do-
življa Draveljskih dni izpred pol stoletja.
V njih slikovito odkriva že pozabljeni svet
nekdanjega ljubljanskega predmestja — Dra-
velj. To je bilo obdobje skrajnega pomanjka-
nja, revščine in lakote ljubljanskih pred-
mestnih otrok, med katerimi je doživljal vse
to tudi pisatelj sam.

Draveljske zgodbe so polne zanimivih do-
godkov o težkem življenju draveljskih reve-
žev, zlasti pa njihovih otrok, ob gospodova-
nju redkih mogočnejšev, med katerimi je bil
vodilen draveljski gospod župnik in cerkev
sploh. Podrobneje ne bi našteval vseh teh
zgodb, posameznih dogodkov in pisateljevih
doživljajev, saj je prav, da sami posežete po
tej žepni knjigi ter se poglobite vanjo in v
naš — današnji čas.

V dosedanjem izobilju potrošniške družbe
s pretirano visokim življenjskim standardom
in nenehnim hlepenjem po novih tehničnih
dobrinah seveda ni bilo posluha in nobenega
smisla za življenje v nekdanje stiske ljub-
ljanskih predmestnih revežev in lakote nji-
hovih otrok.

V sedanjih dneh zaostrenega omejevanja
in odrekovanja, kar je nedvomno precej pri-
zadelo delovne ljudi in njihove družine, saj
morajo na ta način pomagati odplačevati ve-
like dolarske dolge, ki jih sami niso na-
redili, slišimo kritike našega samoupravnega
socializma ter željo po vrnitvi v — »zlate
stare čase«. Prav je, da se s prebiranjem opi-
sov življenja otrok v ljubljanskem pred-
mestju pred petimi desetletji seznanimo s ta-
kratnimi »zlatimi časi« v naši, takrat pre-
težno gospodarsko zaostali deželji zasebnih
kmetov in polproletarcev s komaj razvijajo-
čim se »klasičnim« delavskim razredom.
Spoznali bomo, da takrat ni bilo nobenih zla-
tih časov, temveč da smo te imeli (in jih še
danes imamo), ko so Dravljje popolnoma spre-
menile svojo zunanjo podobo, družbeni stan-
dard itd.

Doživeto bomo lahko spoznali, da rešitev
iz sedanjega, res neprijetnega in težkega po-
ložaja ni v vračanju v »zlate« stare čase, niti
v »kreпки oblastveni roki, ki bo naredila
red«, temveč samo v krepitvi resničnega sam-
oupravljanja delovnih ljudi, v resničnem
vsestranskem uveljavljanju njihovih intere-
sov po večji proizvodnji, večjem izvozu, več-
jem poštenju in hitrejšem odstranjevanju
vseh dosedanjih omejitev.

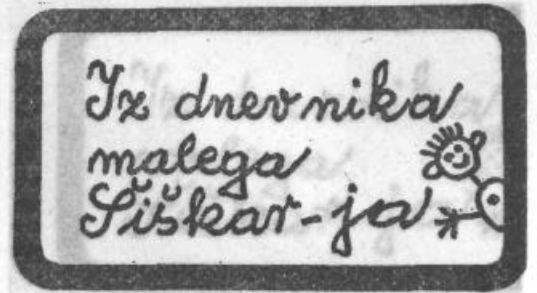
Priporočam te Črne zgodbe tudi kot šol-
sko čtivo, enako tudi vsem odraslim, zlasti
tistim iz samih Dravelj.

Pavle Šegula

OČISTILI OKOLICO ŠOLE

Učenci vseh razredov osnovne šole Oton
Vrhunec iz Medvod so v okviru vzgojno-iz-
obraževalnega dela očistili okolico šole. Vsa-
ka razredna skupnost je uredila svoj del
zemljišča, posadili pa so tudi več okrasnih
dreves.

Seveda

Moja teta je v službi na občini in jaz sem
vedno sitnaril, da ne vem, kaj je to občina,
nakar je zadnjič popustila in sklenila, da me
lepega dne popelje s seboj v službo.

Jaz bom šel na občino, jaz bom šel na
občino, sem skakal od veselja. Komaj sem
čakal, da mi je mama oblekla praznično
obleko in že sva s teto stekla proti zgradbi
skupščine občine, kot se ji uradno reče.

Ko sva prispela do občine, sva si nekaj
časa ogledovala krasno hišo, nato pa sva
sklenila vstopiti. Teta je prišla za kljuko
in odprla vrata. Nič. Potem je pritisnila
močnejše in je bilo spet nič. Meni se je zde-
lo hecno. Jasno, da ni mogla odpreti vrat, ko
pa je bila avla nabasana z delovnimi ljudmi
in občani. »Kaj so vsi prišli gledat občino?«
sem vprašal teto. »Nak«, je rekla, »občina
jih figo briga, radi bi plin, danes delijo ku-
pone.«

»Kam pa rineš?« se je zadril močan mo-
žakar v usnjenem suknjiču.

»Noter!« je pojasnila teta, jaz sem pa po-
kimal, ker se mi je zdelo, da ji ne verjame.

»Si zmešana? Jaz čakam tu že dve uri,
ti pa prideš in hočeš kar noter?« je bil us-
njeni ata zelo hud. Vprašal sem teto, če je
to njen kolega, ker sta si tako blizu, pa je
samo odkimala.

»Ampak, tovariš, mooram naprej!« je
rekla teta in ji je šlo že na jok.

»Jaz tudi mooram naprej, ampak so bili
drugi že pred mano in moram stati v vrsti.
Počakat!«

»Ampak jaz sem tukaj v službi!« je teta
ubrala drugo vižo.

»Aha. S takšnimi fintami me hočete. V
službi tukaj, a? Jaz sem pa predsednik ZISA,
prosim.«

Potem se je iz gneče pojavil tetin znanec
in je usnjenega moža prepričal, da je žen-
ska res v službi na občini in naju je spustil
naprej. Ampak le za nekaj decimetrov, kajti
gneča je bila tolikšna, da se ni dalo naprej.

Tedaj je nekaj zazvončkljalo in nekdo je
zavpil: »Tule hočejo neki tipi izstopiti iz
lifta.«

»Nič. Kar nazaj naj gredo. Ni prostora!«
se je zadril nazaj in oni so se odpeljali spet
nazaj v višave.

Potem sva čakala še nekaj časa, nakar
sem se občine naveličal in odšel domov.

Ata sem spraševal, zakaj se ljudje tako
drenjajo, ko je pa vendar delovni dan in bi
morali biti v službi. Ata se je tisti hip počil
po čelu in zarjul: »Pliiiiin!« Nakar je stekel
po stopnicah. Ne vem, kaj mu je, saj imamo
pri nas doma mestni plin, toda on je že vi-
hral proti občini...

Naslednji dan je v časopisih pisalo, da je
že dopoldne zmanjkalo kuponov in da so
tisti, ki so prišli popoldne, iz službe, ostali
praznih rok.

Jaz teh odraslih ne razumem. Zakaj so se
drenjali tam tisti, ki plina ne potrebujejo?
Zakaj niso stvar organizirali tako, da bi do-
bil plin samo tisti, ki ga potrebuje?

Ko bom velik, bom najbrž že razumel. Ali
pa tudi ne...

Srečko

tribuna 15